

Gheorghe Calamanciuc

ISPITA ÎNECULUI

F a r s ă

PERSONAJELE

MAMA

TATA

LIZZI, fiică

VALY, fiul cel mai mare

GIGI, mezinul

PARTEA ÎNTÎI

Decorul reprezintă o sufragerie (bibliotecă, divan, scaune, două fotolii, o masă), care, în partea a II-a, se va transforma într-o odaie-dormitor. Mama croșetează. Se aude soneria. Stăpâna deschide. Intră Valy și Lizzi.

- LIZZI: Bine te-am găsit, mămicuțo! (*O sărută.*)
- VALY: Bună seara! (*O sărută și el. Pune la casetofonul cu care intrase o muzică veselă.*)
- MAMA: Ah! Cât v-am așteptat! (*Lizzi îl ia la dans pe Valy; dansează amândoi cântând; mama îi privește mai mult decât uimită; după o pauză.*) Ce v-a apucat? Nu v-am văzut de mult dansând...
- LIZZI: E o zi însemnată, mami!
- MAMA: Da? Nu-mi dau seama. (*Muzica contenește.*)
- LIZZI (*către Valy*): Unde-i cadoul?
- VALY: Păi, îl aduce Gigi!
- LIZZI: Îl cumpără el?
- VALY: Doar am convenit!
- MAMA: Ce cadou, dragii mei?
- VALY: Să vedem la ce-o să-l ducă mintea pe Gigi.
- MAMA: Și pentru cine e cadoul?
- LIZZI: Pentru tine, mămicuțo.
- MAMA: Ia te uită! Cu ce ocazie? Nu sărbătoresc niciun eveniment
- VALY (*către Lizzi*): Vezi?
- LIZZI: Sărbătorești, mami, sărbătorești. Nu se împlinește azi o lună de zile de când ați divorțat?
- VALY: Exact o lună!
- MAMA: Da... Așa este...
- LIZZI: Vom bea șampanie!
- MAMA: Șampanie?
- LIZZI: Pune sticla pe masă, Valy. Ai vreo gustărică, mami?
- MAMA: Stați... Știu eu? Acuși...
- LIZZI: Să-ți văd frigiderul. (*Dispare la bucătărie.*)
- MAMA: Ce-i cu mascarada asta – să vă iau în serios?
- VALY: D-apoi cum!

MAMA: Curios... Curios...

VALY: Ce găsești aici curios?

LIZZI (*revine*): Ai salam, brânză, conserve și ceva legume. O duci bine. Până vine Gigi, gustărica-i gata. Valy, du-te și curăță ceapa, castraveții. Taie salamul, deschide conservele. Noi vom mai sta de vorbă... Bine-ai făcut, mami.

MAMA: Nu înțeleg...

LIZZI: C-ai insistat să divorțezi!

MAMA: Nu-i chiar așa... Am decis amândoi...

LIZZI: Ați fost deștepți. De mult trebuia s-o faceți.

MAMA: Te bucuri?

LIZZI: Mă bucur pentru tine!

MAMA: Da... Da... Și frații tăi?

LIZZI: Gândesc la fel!

MAMA: Atunci e bine.

LIZZI: Negreșit că e bine! Tot te mai înțeapă la inimă?

MAMA: A încetat să mă mai înțepe săptămâna asta...

LIZZI: Vezi? Ai scăpat de monstru!

MAMA: De ce-i zici așa?

LIZZI: Nu-i spuneai tu... monstru?.

MAMA: Îi spuneam...

LIZZI: Ei, lasă... Nu-ți aduc reproșuri. Ce-a fost a trecut. Bine c-ai scăpat.

MAMA: De taică-tău?

LIZZI: De cine altul?

VALY (*revine*): Gata.

LIZZI: Ai curățat ceapa?

VALY: Curățat.

LIZZI: Castraveții?

VALY: Spălat.

LIZZI: Numai lui tati îi plăcea salata din castraveți cu coajă. Curăță-i.

VALY: Și mie-mi plac castraveții cu coajă.

LIZZI: Și lui îi plac! Nu scapi nicio ocazie să anunți c-ai moștenit virtuțile tatei. N-ai moștenit cumva și talentul de bufon?

VALY: Sigur că da! Cine juca mai reușit ca tata în spectacolele noastre familiale?

LIZZI: Las' că și alții nu jucau mai prost!
VALY: Faci aluzie la propria-ți persoană?
MAMA: Nu vă certați...
LIZZI: Fac aluzie la mami și nu mă mai bate la cap!
MAMA: Ei, n-am eu stofă de actriță. Jucam ca să vă fac vouă pe plac...
LIZZI: Mi-e foame, Valy! (*Valy iese; mamei, arătând spre împletitură:*) Ți-e urât? Parcă nu te-am văzut niciodată croșetând...
MAMA: După divorț am început...
LIZZI: Bine-ai făcut. Important e să nu regreti!
MAMA: Să regret? De ce?
LIZZI: C-ai divorțat, în șfârșit!
MAMA: Știi, e cam dificil să...
LIZZI (*zbârnâie soneria*): Deschid eu! (*Se duce și deschide. Intră Gigi. Se uită zăpăcit.*) Ei? Ai cumpărat cadoul?
GIGI: Bună seara, mami! Nu știu ce să cumpăr.
LIZZI (*către celălalt frate*): Ai avut încredere?
VALY: Nu ne-am înțeles?
GIGI: Nu știu ce să cumpăr!
LIZZI: De ce duci lipsă, mami? (*Se uită prin odaie*). Ciorapi ai?
MAMA (*care, în șfârșit, și-a revenit*): De moarte n-am.
VALY: Încă-i devreme.
LIZZI: Să-ți cumpărăm un batic?
MAMA: Nu port baticuri.
LIZZI: O pereche de papuci?
MAMA: Am papuci.
LIZZI: Nu strică să ai mai multe perechi. (*Lui Gigi:*) Ai auzit? (*Gigi iese.*) Adu, Valy, zacusca.
VALY: Nu m-ajută?
LIZZI: Trebuie să faci totul singur. Demult e timpul să te însori.
VALY: Să mă însor? Eu? N-ai febră, soro?
LIZZI: N-ai trecut de douăzeci și cinci?
VALY: Ce contează?!
LIZZI: Îl auzi, mami? Nu dorește să întemeieze familie.
MAMA: Ce să-i faci?
LIZZI: Familia, dragul meu frate, stă la temelia societății. Ce se

întâmpla dacă și tăticuțul nostru scump ar fi gândit așa ca tine, anapoda?

VALY: I-ar fi dat pace mamei.

LIZZI: Dar noi?!

VALY: Ce, noi?

LIZZI: Ne-am fi născut?!

VALY: La asta nu m-am gândit...

LIZZI: Pentru că ești...

VALY: ...bleg!

LIZZI: Întocmai.

VALY: Mulțumesc, Lizzi. E cuvântul tău preferat când vorbești cu frații.

LIZZI: Când vorbesc cu tine!

VALY: De ce nu-i spui și lui?

LIZZI: Gigi e mai deștept. Și-i poet. Tu ești bufon. Un simplu bufon.

VALY: Și ce dacă?

LIZZI: De scamatoriile tale râd toți blegii.

VALY: Și tu râdeai. Te-am văzut nu o dată – râdeai.

LIZZI: Mă amuzau blegii care râdeau de scamatoriile tale gratuite.

VALY: Toate scamatoriile sunt gratuite.

MAMA: Nu vă certați.

VALY: Auzi? N-o supăra pe mama.

LIZZI: Dacă te consideri bufon talentat, înveselește-o pe mami. Nu vezi că-i tristă? Fă ceva.

VALY: După ce mâncăm și bem.

LIZZI: La asta vă pricepeți voi bine. Discută cu mami, pun eu masa.

(Iese.)

MAMA: Nu te supăra pe ea, Valy. Știi ce zăpăcită și ascuțită la limbă e.

VALY: Nu mă supăr. Îți seamănă ție.

MAMA: Doar un pic...

VALY: Admit. Nu ți-e urât singură?

MAMA: Mă mai iau cu croșetatul...

VALY: Tata n-a dat pe-aici?

MAMA: Nu, Valy.

VALY: Bine face.

MAMA: Dacă zici tu...

VALY: Că doar nu ți-i dor!
MAMA: Am zis că mi-i dor?
VALY: Atâta mai lipsea!
LIZZI (*se întoarce cu niște farfurii*): Du-te, Valy, și adu pâinea. (*Valy se execută*) Te-ai mai înveselit, mami?
MAMA: N-a făcut Valy nicio scamatorie...
LIZZI: Când e serios, spune cele mai mari enormități.
MAMA: Îi seamănă lui tat-tu.
LIZZI: Uaaa! Dacă tata avea mintea lui Valy, ar mai fi trăit cu tine douăzeci și șase de ani?
MAMA: Dacă nu-s proastă, iese că-mi faci un compliment? Intră Valy. Din urma lui – și Gigi.
LIZZI (*către Gigi*): Arată ce-ai luat. (*Examinează papucii.*) Sunt cam urâți, mami. Ai să-i încălți când ai să mai îmbătrânești. Să-i porți sănătoasă, mami!
GIGI: Încă o clipă! (*Iese.*)
MAMA: Ce-i cu el?
VALY: A uitat să cumpere flori.
LIZZI: Zăpăcitul! (*Lui Valy:*) De ce n-ai tăiat pâinea?
VALY: S-o tai eu?
LIZZI: Dă cuțitul! (*Taie pâinea.*) Nu te indispuce, mami. Îndată vin și florile. E zăpăcit. Toți poeții sunt...
VALY: ... blegi!
LIZZI: A fi bleg și a fi zăpăcit ca un poet nu e totuna.
VALY: Nu văd care-i deosebirea.
LIZZI: Tu s-o vezi?!
MAMA: Lizzi, Lizzi... Cu limba asta a ta...
LIZZI: N-am să mă mărit, mami?
VALY: Multă minte mai trebuie pentru asta!
LIZZI: Așa e, Valy. Se grăbesc la măritat fetele proaste.
VALY: Tu nu ești dintr-acelea!
LIZZI: Indiscutabil! Mami, te așezi coala în capul mesei.
MAMA: Doar nu-mi sărbătoresc ziua de naștere... (*Pune pahare pe masă.*)
LIZZI: Ziua asta nu-i mai puțin importantă.
VALY: Începem fără Gigi?

LIZZI: Hai că vine și el. (*Intră Gigi.*) Uite-1. Tu, Gigi, ești mezinul. Și divorțul părinților noștri dragi a fost, mai ales pentru tine, o surpriză plăcută. Sărut-o pe mama și înmânează-i buchetul (*Gigi se execută. Lizzi și Valy bat din palme.*) Acum – la masă!

VALY: N-ai, mami, un păhăruț cu picior înalt?

MAMA: Din care prefera să bea tatăl vostru?

LIZZI: Nu te prosti, Valy! (*Mamei care se ridică.*) Stai jos, mami. Și nu lua în seamă mofturile lui! (*Mama totuși se duce.*)

GIGI: Adu-mi și mie, mami, unul.

MAMA: Ți-aduc și ție.

LIZZI: Nemaipomenit! Și el dorește să bea din pahar cu picioruș înalt! Și el are gusturile tatei! Nu credeți, fraților, c-o insultăm pe mami?

GIGI: De ce o insultăm?

LIZZI: Pentru că... nu vă plac paharele din care bea dânsa!

VALY (*Mamei care vine cu două pahare cu picioruș înalt*): Te-am supărat noi, mami?

MAMA: Vorbă să fie!

LIZZI: Ai cuvîntul, Valy. Ești fratele nostru mai mare.

VALY: Cinstiți boieri Dumneavoastră!,

GIGI: Oho! (*Izbucnește în rîs.*)

LIZZI: Nu jucăm teatru, Valy!

VALY: Să închinăm un pahar în cinstea evenimentului! S-a scurs o lună de când au divorțat părinții noștri scumpi. Ne bucurăm, mami, că ești, în sfârșit, fericită. Mă uit la fața ta cum emană...

LIZZI: Mai scurt, Valy! Vreau să beau!

VALY: Am terminat. Pentru fericirea mamei!

LIZZI: Mama nu ne susține.

VALY: Nu bei, mami?

MAMA: Am să-l beau...

GIGI: Acum, cu noi.

LIZZI: Gigi, de ce nu l-ai băut până la fund?

GIGI: Savurez.

LIZZI: Dar hai să mâncăm și pe urmă vom mai discuta. Mi-e foame.

MAMA (*după pauză*): Gigi, în ultimul timp, rar vii să iei prânzul acasă, dragul

mamei...

GIGI: Mamă!

MAMA: Hai, mâncați, mâncați...

Toți mănâncă în tăcere.

LIZZI: Nu mai torni, Valy?

VALY: Mai vrei? (*Îi toarnă.*) Mami nu bea...

MAMA: Beau, beau!... (*Soarbe un pic.*)

LIZZI: Parcă n-ai fi bucuroasă, mami, de venirea noastră.

MAMA: Doamne ferește! Mă bucur foarte mult!

LIZZI: Te credem. Ieri am avut, mami, o surpriză: o prietenă de-a mea mai veche s-a căpătuit cu o minune de cățel – leit Fifi al nostru! (*Râde.*) Îți mai amintești de scena cea de gelozie, mami?

MAMA: O! Mi-o amintesc de minune!

LIZZI: Hai s-o jucăm, mami. Te rog!

MAMA: Cum s-o jucăm? Fără taică-tău, fără Fifi?

LIZZI: Nicio problemă! Suntem destui. Goliți, fraților, paharele și – la treabă!

GIGI: Pe urmă. Să mai mâncăm.

LIZZI: Rușine, Gigi! Un poet sensibil ca tine să se îndoapc ca o dihanie? (*Iese de la masă.*) Treci pe divan, mami. L-ai băut, Valy? Foarte bine! Ai să interpretezi rolul câinelui.

VALY: Ce?!

LIZZI: Nu cunoști scena?

VALY: Ba da. Dar de ce să fiu eu câinele? Îl joc pe tata!

LIZZI: Pe tata îl joacă Gigi. El e mai serios. Gigi, treci la bucătărie. Ai să intri când am să te chem. Cunoști scena?

GIGI: O cunosc...

LIZZI: Să fii cât mai pasionat, băiatule. Și violent!

GIGI: Voi încerca... (*lese la bucătărie.*)

LIZZI: Valy, ocupă locul lui Fifi. Pe divan, lângă mami. Și să mârâi cu mânie! (*Ii dă mamei o carte.*) Te adâncești în lectură.

Hai, Gigi, vino!

GIGI -,TATA” (*se uită la „soție” câteva clipe, apoi se așază*

pe divan, lingă ea; Valy -, Fifi” începe să mârâie.) : Iar îl citești pe Zola? Îți plac frivolitățile acelea amoroase?

MAMA: Nu crezi că ești ridicol? (Pauză.)

LIZZI: De ce nu mârâi, Valy? (*Valy -, Fifi” mârâie.*)

GIGI-„TATA”: Dacă mai mârâie o dată javra asta, o arunc pe fereastră!

MAMA: Nu-i javră. E cățel. Fifi, ești cățel? (Pauză.)

LIZZI: Valy, de ce nu latră? (*Valy -, Fifi” latră.*)

MAMA: Vezi, dragule? Fifi e cățel. Ai băut azi ceva, scumpule?

GIGI -,„TATA”: Dragule.... Scumpule... Nu suport dulcegiările! (*Pauză.*)

LIZZI: Mârâie, Valy! (*Valy -, Fifi” mârâie.*)

GIGI-„TATA”: De ce mârâie jav... cățelul ăsta când stau lângă tine?

MAMA: E gelos. Mă iubește...

GIGI-„TATA”: Te iubește?!

LIZZI: Mai furios, Valy! (*Valy -, Fifi” mârâie furios.*)

GIGI-„TATA”: Îți poartă dragoste, văsăzică!

MAMA: Ce-i rău în asta, dragu... omule?

GIGI-„TATA”: Cu mine nu dormi de douăzeci de ani! Poate te culci cu Fifi?!

MAMA: Ai dorit tu să dormi singur.

GIGI-„TATA”: Pentru că sforăi!

MAMA: Adevărat. Sforăi oribil.

GIGI-„TATA”: Fifi nu sforăie?

MAMA: Fifi doarme ca un copilaș.

GIGI-„TATA”: Ca un copilaș!

MAMA: Cât mi-am dorit eu un cățel ca acesta, frumos și deștept, și uite ce necazuri am!

GIGI-„TATA”: Numai ea are necazuri! (*Valy -, Fifi” mârâie.*)

LIZZI: De ce mârâi, Valy?

VALY: Nu era momentul?

MAMA: Ce rău îți face el, dragule?

GIGI - „TATA”: Pișc-o de aici, Fifi! (*Valy -, Fifi” mârâie violent.*)

MAMA: Vezi? De aceea nici nu te agreează – nu ești blând cu el.

GIGI -,„TATA”: Cu copiii tot îmi reproșezi că nu sunt blând!

MAMA: Nici cu ei nu ești. (*Valy -, Fifi” mârâie.*)

GIGI-„TATA”: Ei, acum de ce își arată colții?

MAMA: Ți-a alunecat mâna pe genunchiul meu...

GIGI - „TATA”: Până nu pierde javra asta, nu pot avea acces la propria mea soție! Așa trebuie să înțeleg? (*Valy-„,Fifi” mârâie.*)

MAMA: Calmează-te, Fifi. Fii măcar tu mai înțelegător... (*Valy - „,Fifi” își arată iarăși colții, mârâind.*)

GIGI - „TATA”: Fir-al dracului! (*Pauză.*)

LIZZI: Mârâie, Valy! (*Valy-„,Fifi” mârâie. Pauză.*) De ce nu continui?

MAMA: Gata. Taică-tău l-a înșfăcat pe Fifi și l-a aruncat pe fereastră.

GIGI: Să încerc s-o fac și eu?

VALY: Du-te, mă!

LIZZI (*Mamei, care lăcrimează*): Aoleu, mami! Plângi?

GIGI: Las-o, te rog, puțin.

VALY: Păcat...

LIZZI: Ce-i păcat?

VALY: Că plânge.

LIZZI: Fă ceva, Valy, și înveselește-o.

GIGI: Oare de ce-o fi plângând?

VALY: Și-a adus aminte de tata.

LIZZI: Și ce, dacă și-a amintit de tata, trebuie să plângă?

VALY: Poate-l mai iubește?...

LIZZI: Auzi, Gigi? Fratele tău aiurește.

GIGI: Dacă are totuși dreptate?

LIZZI (*după pauză*): Mami, nu te supăra... Dar de ce plângi?

MAMA: Sărmanul meu Fifi!...

LIZZI: Blegilor!

MAMA: Nu-i decent, Lizzi, să vorbești așa cu frații tăi. De ce-i insulti?

LIZZI (*către frați*): Vă insult eu?

VALY, GIGI: Doamne ferește!

LIZZI: Ai auzit, mami?

MAMA: Și totuși... Fii mai amabilă cu frații tăi.

LIZZI: Așa voi face, mami. Numai nu plânge. Dă-l naibii de Fifi! Ce, a pierit sămânța cățeilor frumoși în țara asta? Avem, poate, cea mai bogată țară în câini frumoși și deștepți. Gigi, îi cumpărăm un cățel mamei?

GIGI: De ce mă întrebi pe mine?

LIZZI: Tu ești cu cumpăratul.

GIGI: Mai slăbiți-mă!
LIZZI: De ce te înfurii, dragă? Nu vezi că mami tânjește după Fifi?
(*Mamei:*) Ți-o fi destul, mami. Îți găsim un Fifi sensibil, ca un prunc. Așa-i, Valy?
VALY: Așa-i. Neapărat!

Gigi scoate blocnotesul. Dă semne de nerăbdare.

LIZZI: Gigi, vrei să ne citești ceva?
GIGI: Dacă vreți să mă ascultați...
LIZZI: Cum să nu te ascultăm, Gigi? Se poate?
VALY: Tot versuri de amor?
GIGI: De amor, Valy. Numai că de astă dată mă preocupă sentimentul sacrificiului în numele iubirii. Am doar începutul poemului.
VALY: Dă-i drumul!
GIGI: L-am intitulat: „Sacrificiul suprem”. Sună bine, Lizzi?
LIZZI: Cum să nu sune, Gigi? Tu găsești întotdeauna niște titluri zdrobitoare!
GIGI: Ironizezi?
LIZZI: Am ironizat eu vreodată, frățioare, pe seama poemelor tale?
GIGI: Bine. (*Citește.*)
Te iubesc așa de tare,
Că-mi pierd pofta de mâncare!
Le-am compus azi dimineată...
VALY: Atât?
GIGI: Ți-am spus doar: e începutul poemului.
LIZZI: Începutul e strălucit! Continuă, Gigi, în spiritul ăsta. Să nu aluneci în banalități. Versurile au filozofie. Așa-i, Valy?
VALY: Daaa! Au filozofie profundă. Filozofia burții.
GIGI: Își bate joc de mine.
LIZZI: Îl iei în serios pe Valy? Pricepe el ceva în poezie? E bufon!
MAMA: Gelozia îi întuneca mințile...
LIZZI (*Mamei*): Vorbești de tata?
VALY: Ei, mami! Tu nu-i făceai scene de gelozie?
MAMA: Îi făceam scene, eu? La cazul cela te referi? Când l-am prins în flagrant delict cu servitoarea?

LIZZI: Poate ți s-a părut, mami...

MAMA: Drept cine mă credeți?

GIGI: Despre altceva nu putem vorbi? (*Se retrage lângă geam. Compune versuri.*)

LIZZI: Jucăm scena, mami?

MAMA: Sunt cam obosită...

LIZZI: Nu le pune la inimă, mami. Facem și noi haz. Să ne distrăm un pic. Doar nu jucăm teatru pentru prima oară!

VALY: Gigi îl joacă pe Tata, tu o joci pe servitoare. Eu sunt liber.

LIZZI: Ce faci acolo, Gigi? Compui versuri?

VALY: L-au răpit muzele.

LIZZI: Gigi, băiatule, ai să-l joci iarăși pe Tata.

VALY (*îl ghiontește*): Auzi, mă?

GIGI: Ce mai vreți?

VALY: Să faci puțin amor.

GIGI: Ce amor? Sunteți nebuni?

VALY: Ai s-o săruți pe soră-ta.

GIGI: Cu ce ocazie?

LIZZI: El nu cunoaște istoria asta. Era mic. Joacă tu, Valy.

VALY: Numai să mă lași să te pup cu adevărat.

LIZZI: N-o fă pe prostul. Mami, ce făcea tăticuțul când ai intrat în birou?

MAMA: Mi-e rușine să vă spun...

LIZZI: Nu suntem copii, mami!

MAMA: Îi săruta... (*Pauza.*)

VALY: Măinile? (*Mama tace.*)

LIZZI: Gura? (*Din partea Mamei, aceeași reacție.*)

VALY: Sâni!

LIZZI: Așa-i, mami?

MAMA: Asta mai lipsea! Îi săruta gâtul...

LIZZI: Nu-i mare lucru. Hai să jucăm (*Mama iese la bucatărie.*) Valy, ține-mă în brațe și stai cuminte. Vino, mami!

MAMA (*intră; Lizzi-„,servitoarea” sare speriată, slobozind un țipăt*): Ce se întâmplă aici?!

VALY-„,TATA”): Nu pricep ce vrei să spui...

MAMA: Ai coborât până-ntr-atât... (*o înăbușă furia*), că te încurci c-o servitoare?!

VALY - „TATA”: Nu știi ce vorbești!

MAMA: Eu... nu știu ce vorbesc? Monstrule!

VALY - „TATA”: Calmează-te, scumpo...

LIZZI: Nu putea spune tata așa ceva, Valy. Invenezi!

VALY: Ce-a spus, mami?

MAMA: A zis că mi s-a năzărit că o ținea pe brațe... Că târfa ceea tocmai ștergea praful de pe marginea fotoliului când intrasem eu...

LIZZI: Continuăm!

MAMA: Monstrule!

VALY-„TATA”: Cu ce drept mă insulti, dragă? Se poate?!

MAMA (*către Lizzi -„servitoarea”*): Piei din ochii mei!

LIZZI: N-ai numit-o târfă?

MAMA: Piei, târfă, din ochii mei!

LIZZI (*reintră în rol*): Cum vă permiteți, doamnă, să mă insultați? Martor mi-e Dumnezeu: ștergeam praful de pe fotoliul unde stă acum domnul...

MAMA: De ce-ai țipat când am intrat?

LIZZI - „SERVITOAREA”: Am țipat eu, dle? Mi-e martor Dumnezeu: n-am țipat deloc. N-am țipat o dată-n viața mea!

MAMA: Ședeai, târfo, pe genunchii lui!

LIZZI - “SERVITOAREA”: Vai! Să-mi permit eu așa ceva? Mai bine mor!
Beau otravă și adio!

MAMA: Servitoarea minte cu nerușinare, iar soțul meu tace!

VALY (*către Lizzi*): Ce vrei să spun?

LIZZI: Spune: regret, draga mea, dar servitoarea spune purul adevăr.

VALY - „TATA”: Regret, draga mea, dar servitoarea spune purul adevăr.

MAMA: Minți și tu cu nerușinare! Monstrule!

VALY- „TATA”: Chiar dacă a fost ceva între noi, îți promitem că va fi ultima oară...

LIZZI: Ce tâmpenii debitezi, Valy? Putea tata să recunoască așa ceva?

VALY: De ce să nu recunoască? E foarte simplu: a greșit, se căiește și promite că n-are să mai facă...

LIZZI: Gigi! Lasă versurile acelea și ascultă... că mor! (*Râde ca o nebună.*)

GIGI: Tu mă poți lăsa-n pace, Lizzi?

LIZZI: Cum să te las, băiatule, când fratele ăsta al tău spune niște lucruri – să leșini, nu alta!

GIGI: Improvizează. E rolul lui. De ce nu-l lași să-l joace cum îl duce mintea?

VALY: Asta e. Mereu se amestecă!

LIZZI: Păi, Valy dragă: născocoști niște enormități!

GIGI: Pentru tine sunt enormități, pentru dânsul – nu.

LIZZI: Ei, bine. Tu, mami, ce zici?

MAMA: Eu aș zice că... Valy joacă bine...

LIZZI: Joacă bine? Tu, mami, zici că joacă bine?

MAMA: Nu înțeleg ce nu-ți convine.

LIZZI: Ai auzit ultima lui replică?

MAMA: Auzit...

LIZZI: Păi, unde a fost așa ceva?

MAMA: Nu-mi amintesc în detalii...

LIZ.ZI: Fii atentă, mami: a recunoscut atunci tati că s-a legat cu servitoarea?

VALY: Tata e un om onest. Întotdeauna a fost onest. Așa-i, mami?

MAMA: Dacă zici tu, Valy... poate că... așa și este.

LIZZI: Comedie! Normal ar fi să jucăm o scenă tragică, dar iese cu totul altceva! Hai să vedem ce-o fi mai departe. Continuăm, Valy?

VALY: De ce să nu continuăm?

LIZZI: Repetă ultima replică.

VALY: Chiar dacă a fost ceva între noi, îți promitem că va fi pentru ultima oară...

LIZZI - „SERVITOAREA”: Ce spuneți Dumneavoastră, domnule?! Aoleu!

MAMA („*Servitoarei*”): Bine! Întrucât lucrurile au luat asemenea întorsătură, vreau să știu... acum, aici! Vreau să știu ce-a fost totuși între voi?

VALY - „TATA”: N-ar fi deloc decent... Mă pui într-o situație penibilă!

MAMA: Ați ajuns la pat?

LIZZI - „SERVITOAREA”: Doamne ferește!

MAMA („*Servitoarei*”): Taci! (*Lui Valy-*, *Tata* ”:) De ce-ai amuțit? V-ați...
sărutat? Nu spui nimic? Monstrule!

LIZZI - „SERVITOAREA”: N-a fost nimic din toate astea, doamnă! Să-mi
plesnească ochii!

MAMA (*către* „*Servitoare*”): Atunci, ce-a fost? Soțiorul meu se rușinează.
Poate- mi spui tu?

LIZZI - „SERVITOAREA”: Aș putea să vă spun. Numai dacă-mi permite
domnul...

MAMA: Cred că-i permiți, dragă? (*Valy-*, *Tata* ” *dă din cap* afirmativ.)

LIZZI - „SERVITOAREA”: Mi-a făcut cu ochiul și...

MAMA: Ei, ei?

LIZZI - „SERVITOAREA”: Am amețit și...

MAMA: Și, și?

LIZZI - „SERVITOAREA”: M-am pomenit la domnul în brațe!... (*Lui Valy*,
care tace plictisit:) Ți-ai înghițit limba, Valy?

VALY: Mai departe nu mă duce capul...

LIZZI: Ce-a fost, mami?

MAMA: I-am tras servitoarei două palme.

LIZZI: Trecem peste asta. Apoi?

MAMA: Tatăl vostru i-a luat apărarea.

LIZZI: Hai, Valy. Continuă.

VALY - „TATA”: Cum de-ți permiți?! Sunt apucături mojicești. Rușine să-ți
fie!

MAMA: Mie să-mi fie rușine?! Amoralilor! Desfrânaților!

VALY - „TATA” („*Servitoarei*”): Caută-ți, domnișoară, de treburi.

MAMA: Ba nu! Chiar acuma să-și facă bagajele. Să plece din casa mea!

LIZZI - „SERVITOAREA”: Cum doriți, doamnă. Cum doriți... (*Dă să iasă.*)
Gata, mami?

MAMA: Poate fi și gata...

LIZZI: Mi-i sete! Veniți la masă. Valy, toarnă în pahare.! Gigi, n-auzi?
(*Gigi vine.*) Mare pacoste e și muza asta!

VALY: Totuși, cerințele burții... .

GIGI: Exagerezi, Valy. Întotdeauna exagerezi.

LIZZI: Nu vezi, dragul nostru poet, ce plicticoasă-i viața asta? Fără

exagerări, ar fi insuportabilă!

- GIGI: Mi-a ieșit ceva extraordinar! Ascultați. (*Citește.*)
Te iubesc așa de tare,
Că-mi pierd pofta de mâncare!
Te iubesc așa de mult,
Că-mi pierd graiul, devin mut! (*Toți bat din palme.*) Cum vi se par ultimele două versuri? Completează sentimentul de sacrificiu în numele iubirii din primele două rânduri?
- LIZZI: Completează, Gigi. Completează de minune. Bravo! (*Soarbe din pahar.*) Să ne trăiești mulți ani, mami! De ce nu bei, Valy? Azi ai jucat ca un profesionist. N-aș fi bănuit că în capul tău de bufon sclipește și un pic de fantezie de actor serios. Dar, uite că sclipește!
- GIGI: Valy al nostru poate avea și sclipiri de geniu – n-am ajuns încă să-l descoperim.
- LIZZI: Nu-ți da aere, Gigi! Mai păstrezi, mami, rochia cea verde? Tare îi plăcea lui tati să te duci în ea la teatru.
- VALY: Ba din contra, îl înfură!
- GIGI: Îl înfură rochia neagră, cu dantelă la piept.
- LIZZI: Nu avea mami rochii negre cu dantelă.
- GIGI: Ba avea!
- VALY: Avea una albastră cu dantelă albă pe margini. Îi plăcea lui tati. E unica rochie ce-i plăcea cu adevărat lui tati.
- LIZZI: Vorbești prostii! E unica rochie ce n-o putea suporta!
- VALY: Cu ora de plecare la teatru era o problemă.
- GIGI: Lui mami îi plăceau orele fixe. Obişnuia să iasă la ora 18:00, fără un sfert.
- VALY: Fii serios. La 18:00 fix!
- GIGI: Își ieșea din fire când tata se reținea până la ora 18:00 fix!
- MAMA: Tatăl vostru v-a oferit întotdeauna exemple îngrozitoare de nepunctualitate.
- LIZZI: Tata n-avea unde se grăbi. Teatrul era la cincizeci de pași. Prefera să iasă din casă la ora 18:00 și zece.
- VALY: Dar mami ținea morțiș să plece la 18:00 fix!

GIGI: La 18:00, fără un sfert!

LIZZI: Ce știi tu? Ieșea la 18:00 și zece!

VALY: Pe naiba! La 18:00 fix!

GIGI: Nici un 1817 fix! Fără un sfert!

MAMA: Calmați-vă, copii. Nu-mi amintesc să fi fost vreodată cu tatăl vostru la teatru...

LIZZI: Nu se poate, mami!

VALY: A uitat, sărmana...

GIGI: Cum puteai să uiți, mamă, așa ceva?

LIZZI: Rochia verde ți-ai cusut-o special pentru a merge la teatru!

VALY: Iarăși te bagi cu rochia ta verde.

GIGI: Eu îmi amintesc de rochia ceea neagră...

VALY: Taci, mă!

GIGI: Țaci tu!

VALY: La toate spectacolele, mama mergea în rochia albastră, cu dantelă albă pe margini. Că-i plăcea tatei!

LIZZI: N-avea ochi s-o vadă!

GIGI: Și dacă totuși n-au fost la teatru?

VALY: N-au fost?

LIZZI (*lui Gigi*): Tu n-ai de unde ști! (*Mamei*:) Puteai tu, mami, să nu mergi la teatru?

VALY: Imposibil!

LIZZI: Tu, o fire atât de romantică...

VALY: ... sensibilă...

GIGI: ... și visătoare...

VALY (*lui Gigi*): De unde știi că-i visătoare?

GIGI: Ce, nu se vede?

VALY: Cred că ai dreptate.

LIZZI: Are. Pentru că-i romantică. Și toți romanticii sunt visători incorigibili. (*După o pauză.*) De ce taci, mami?

GIGI: E tristă.

LIZZI: N-ai de ce să fii tristă, mami. (*Îi cuprinde umerii.*) Nu suntem noi acum toți cu tine? Nu ne bucurăm împreună de...

GIGI: ... fericirea ta?

LIZZI (*lui Gigi*): De ce te bagi? De unde știi că asta am vrut să-i spun?

VALY: Ce știi tu despre fericire?
GIGI: Tu le știi!
VALY: Hai, spune ceva, mami. Nu fi așa necăjită. Te rog!
LIZZI: E potopită de amintiri negre. Gonește-le, mami!
MAMA (*de pe altă lume*): Și-atunci... cu ce rămân?
GIGI: Cu amintirile luminoase. Sunt ca un medicament cu efect de lungă durată.
LIZZI: Omul ce trăiește fără amintiri e ca o pasăre care și-a uitat cântecele. Concentrează-te! Cheamă-ți amintirile frumoase, mami.
MAMA: Nu pot!
LIZZI: Trebuie să poți. Mobilizează-te!
GIGI: Fă un efort!
VALY: Sărmana mami...
LIZZI: Lasă lamentările, Valy! Îi faci mai mult rău. Hai, mami, curaj! Cheamă-le! (*Le face semn fraților să se îndepărteze; pauză lungă; într-un târziu.*) Ei, mami? Le-ai invocat? Au venit?
MAMA (*alb*): Le-am rechemat...
GIGI: Și?
LIZZI: Nimic. Aproape nimic...
GIGI: Nu se poate, mami! Doar te-ai căsătorit din dragoste, nu? Hai, recunoaște, mamă.
VALY: Dați-i pace.
LIZZI (*lui Valy*): Tu, dacă n-ai ce-i spune, taci mai bine. (*Mamei:*) Vorbește, mami. E tragic să n-ai ce-ți aminti!
GIGI: E oribil!
VALY: N-o terorizați, Lizzi.
LIZZI (*lui Valy*): Înveselește-ne tu dar. Arată-ne ceva să simțim că suntem în sărbătoare.
VALY: Pe toate vi le-am arătat.
LIZZI: Improvizează. Tu poți.
VALY: Am să încerc... O scenă de pantomimă: *Ispita înecului*.
LIZZI: Ce?!
VALY: Alta mai potrivită pentru mama noastră n-am.
GIGI: Dă-i drumul, s-o vedem.

VALY (*începe să joace*): Femeia se scaldă fericită (*Demonstrează.*) E foarte fericită! Cred că ați priceput? Intâmplarea are loc într-un râu. Frumos râu - râul vieții! Apă destulă, caldă, limpede! Dar ea nu se mulțumește cu ce are. Caută un loc mai bun. Caută, caută!... Caută un loc mai adânc! Priviți atent! (*Demonstrează cu mai multă pasiune.*) Apa-i limpede ca lacrima - se vede și inima, ca într-o oglindă fermecată, luminată de soare. Dar ea nu e mulțumită! Caută. Caută un loc mai bun. Dar locuri mai bune nu sunt și nici nu pot fi în râul acela! Individida nu se lasă! Caută un loc mai adânc! Apa ceea străvezie și mângâietoare i-a ajuns la barbă... Dar ea, nenorocita, continuă să caute! Să caute un loc mai bun! Și la un moment dat... alunecă! Alunecă în abis!... Se scurg clipele fatale... (*Ilustrează pantomimic scena. Termină.*) Ei, cum vi se pare? Are ceva haz?

LIZZI (*alb*): Care haz, Valy? E oribilă! Gigi?

GIGI: Nu prea am înțeles. Meditam...

VALY: Dar tu, mami? (*Mama tace galben.*)

LIZZI: Las-o pe mama, Valy. E înspăimântată.

VALY: Înspăimântată? N-a fost decât un joc.

LIZZI: Un joc îngrozitor, Valy! Am venit să sărbătorim, iar tu, în loc să ne învesești, ne arăți niște lucruri tâmpite! (*Observă că mama plânge.*) Mami, plângi? (*Lui Valy:*) Vezi? Nu e cazul să plângi, scumpo. Ce stați, blegilor? Spuneți-i ceva mamei voastre. Consolați-o! (*Sună telefonul, ia receptorul.*) Alo! Da, da. Ascult... Nu, domnule. Sunt fiica ei. (*E uimită.*) Da, Lizzi. Îmi cunoașteți numele? Acuși o chem... Mami, ești solicitată de un domn. Vorbește foarte drăguț...

MAMA (*transfigurată în pasăre*): Alo! Alo! Ascult. Ba dimpotrivă, ai făcut foarte bine că m-ai sunat! Sunt toți trei la mine... Așa... Așa...

În timp ce Mama vorbește la telefon, copiii pun într-o pungă bucatele de pe masă și, pe rând, părăsesc odaia.

PARTEA A DOUA

O odaie ce slujește de sufragerie și dormitor. Tata scrie la masă. Zbârnâie soneria. Tata deschide. Intră gălăgioșii Lizzi și Valy, dansând în ritmul săltăreț al melodiei casetofonului.

LIZZI: Bine te-am găsit, tăticul nostru scump! (*Îl îmbrățișează.*)
VALY: Sănătos? Voinic? (*Îl îmbrățișează și el, continuând să danseze cu Lizzi. Tata îi urmărește, zâmbind încurcat. Intensitatea muzicii descrește.*)
LIZZI: Te culcaseși, tati?
TATA (*zăpăcit*): Nu... Nu!...
VALY: Scria, Lizzi. L-am sustras din lucru.
LIZZI: Iartă-ne, tati. Ne era dor! Tu nu doreai să ne vezi?
TATA: Ba da...
LIZZI (*lui Valy*): E în ordine. Dorea și el.
VALY: Să încerce să nu ne dorească!

Muzica încetează.

TATA: Ați făcut bine c-ați venit toți...
LIZZI: N-am venit toți, tati.
VALY: L-a uitat pe Gigi!
LIZZI: Se poate? E copilul lui cel mai drag!
TATA (*iși revine*): Dar Gigi? Unde-i Gigi?
VALY: Vezi? Și-a amintit.
TATA: A pățit ceva?
LIZZI: N-a pățit nimic, tati. Calmează-te. Învită-ne să ne așezăm.
TATA: Luați loc.
VALY: Nu. Așa nu merge. Ai formula ta de adresare, preferată.
TATA: Da? Nu-mi amintesc...
VALY: Nu se poate! Cinstiți boie...
TATA: Cinstiți boieri Dumneavoastră, luați loc!
VALY: Așa, da!
LIZZI: Lame, cremă de ras ai?

TATA: De ce mă întrebi? Parcă m-am ras...

LIZZI: Care e parfumul tău preferat?

TATA: Ce ai, Lizzi?

LIZZI: Nu te speria. Verificăm oportunitatea cadoului.

TATA: Ce cadou?

VALY: Ai răbdare, tati. Îl aduce Gigi.

TATA: Pentru cine cadoul?

LIZZI: Pentru un om foarte scump nouă, tati. (*Valy vrea să intervină.*)
Lasă-mă, Valy, să mă descurc eu!

VALY: N-ai decît!

TATA: Lizzi a noastră vrea să pară enigmatică.

LIZZI: Nu ți-e urât singur?

TAȚA: Să-mi fie urât? Nu prea m-am gândit la asta...

LIZZI: Dar la ce te gândești mai mult?

TAȚA: Am în permanență de lucru. De le-aș reuși măcar parțial până când...

LIZZI: Până când ce?

TATA: Până când voi pune mâinile pe piept.

LIZZI: Aoleu!

VALY: Te gândești la moarte?

TATA: Mă mai gândesc uneori...

LIZZI: Astăzi nu se poate. Nu se poate deloc, tati! Așa-i, Valy?

VALY: Așa e!

TATA: Amândoi sunteți enigmatici. Unde-i Gigi? Tot mai scrie poezii?

VALY: Scrie, tati. Adineauri, când eram la mama, ne-a citit un catren...

TATA: Veniți de la ea?

LIZZI: Ne-a citit versuri de amor! Niște încântătoare versuri de amor!

TATA: Ce face mama? Nu-i bolnavă cumva?

VALY: Croșe... Gigi scrie versuri teribile!

LIZZI: Nu te bucuri? E copilul în care ai pus cele mai multe speranțe.

TATA: E un reproș? Ce face mama, Lizzi?

LIZZI: De ce mă-ntrebi mereu, tati? Pot ști eu ce face acum mama?

TATA: Doar veniți de la ea!

LIZZI: Am fost noi la mama, Valy?

VALY: Sigur că nu!

LIZZI: N-am hotărât noi să-l felicităm, mai întâi, pe tata?
TATA: Ce felicitare, Lizzi?
LIZZI: Ei, tati! E un mare eveniment azi și...
VALY: ... e de datoria noastră să vă felicităm.
LIZZI: Așa e, Valy. (*Pauză.*)
TATA: Că doar n-ați venit să sărbătorim divorțul?
VALY: Își aduce aminte!
LIZZI (*zbârnâie soneria*): Deschide, Valy. E poetul.
GIGI (*intră*): Bună seara, tată!
TATA: Bună, băiatule (*Îl strânge în brațe.*)
LIZZI: Cadoul!
GIGI: N-am găsit parfum.
LIZZI: Dar lame, cremă?
GIGI: Nici.
LIZZI: Vai de capul tău! Șampanie?
GIGI: Șampanie, să încarci cu carul! Am cumpărat două.
LIZZI: Sticlele – pe masă!
TATA: Sărbătorim?
LIZZI: Nu mai ești monstru, tati! Nu ești monstru, pricepi? Ești om liber – nu te bucuri?
TATA: Vedeți voi, într-o treabă ca asta...
GIGI: Fără explicații, tată! Lizzi, n-ai dreptul să i le ceri!
LIZZI: I-am cerut eu explicații? Iartă-mă, tati. N-am vrut. Toți, la masă!
TATA: Nu-mi cereți mâncare, că n-am.
VALY: Nu suntem flămânzi.
GIGI: Am mâncat bine la mama. (*Valy îl ghionțește discret.*)
LIZZI: Ai trecut pe la mami, frățiorule? De aceea te-ai reținut atât...
Ce aștepți, tati?
TATA: Ce vreți să fac?
LIZZI: Invită-ne la masă!
TATA: Pofțiți, cinstiți boieri Dumneavoastră!
LIZZI: Valy, destupă sticla. Gigi, toarnă în pahare.
GIGI: N-am în ce turna.
LIZZ (*scoate din sacoșă zacusca*): Adu paharele, tati. (*Tata aduce niște câni.*)

VALY: Bem șampania din căni?
TATA: N-am altceva...
GIGI: Dar paharele tale preferate?
TATA: Cele cu piciorul lung? Au rămas la maică-ta...
VALY: Ce ne facem, Lizzi?
LIZZI: Voi aveți deprinderile lui tati. Pentru mine nu contează din ce beau șampania. Turnați. Ai primul toast, Valy.
VALY: Astăzi, precum știți, cinstiți boieri Dumneavoastră, se împlinește o lună de când iubiții noștri părinți au divorțat. Să-i felicităm și... și...
LIZZI: Suntem la tata, Valy.
VALY: Vă îndemn să închinăm acest prim pahar pentru fericirea tatei!
TATA: Nu știam că ești meșter la toasturi, Valy.
LIZZI: S-a făcut meșter. E timpul. Tu bea, tati, bea.
TATA: Beau, Lizzi. Cine nu-și dorește fericire? (*Bea.*)
LIZZI (*către Gigi*): Ce faci, băiatule?
GIGI: Caut o rimă... (*Continuă să mediteze.*)
VALY: Las-o dracului de rimă și sorbește cât e rece.
LIZZI: Aoleu, tati! Ți s-a încărunțit mustața... Ce ai?
TATA: Demult mi-i cărunță.
LIZZI: Minți. Ai avut întotdeauna o mustață neagră-neagră... cum era părul lui Fifi. Îți mai amintești de cățelul Fifi?
TATA: Nu era cățel. Era cățelușă.
LIZZI: Ei, da! Noi nu știm?
GIGI: Am găsit! (*Scoate carnețelul și își notează.*)
VALY: Vorbești serios, tată?
TATA: Ce ai în vedere?
LIZZI: Afirmi în mod serios că era cățea?
TATA: Era cățelușă. (*Valy șuieră prelung.*)
LIZZI: Vai de mine! D-apoi... în cazul ăsta, nu înțeleg nici pe naiba. Se întorc toate cu fundul în sus! Gigi! Valy! Spuneți și voi ceva, fraților!
GIGI (*preocupat de ale lui*): Te rog! Nu-mi ucide inspirația! (*Se retrage lângă geam.*)
LIZZI: Valy! Cum rămâne cu jocul nostru? (*E emoționată rău.*)

VALY: Nu e nicio tragedie. Mai încercăm o dată.

LIZZI: Aceeași scenă s-o jucăm de două ori? Nu-i riscant?

VALY: Ce fel de risc? Dimpotrivă, cred că ne-am amuza și mai mult.

LIZZI: Tati, îți mai amintești scena cea de gelozie cu Fifi?

TATA: De ce să nu mi-o amintesc?

LIZZI: Ajută-ne, te rog, s-o reconstituim.

VALY: S-o jucăm. Să ne mai distrăm. Ca pe timpuri.

TATA: Bineînțeles, boieri Dumneavoastră. Din partea mea - nicio problemă!

LIZZI: Îți mulțumim, tati. Valy, vezi unde mârâi, și unde latri.

VALY: Să-mi șoptești.

LIZZI: Așa deci, „Fifi” stă pe canapea. Tu, tati, pe hol. Și să intri când te chem.

TATA: Nu-i chiar așa. Lizzi. Adu-mi, te rog, o pernă. (*Lizzi îi aduce.*) Mulțumesc. (*Își pune perna sub cap, lungindu-se.*) Tu, Valy, stai pe podea, lângă canapea. (*Valy face ce-i spune.*) Așa. Stai pe hol, Lizzi. Și intri când te chem. (*Lizzi, uimită, iese.*) Începem, băiatule.

VALY: Începem.

TATA: Intră! (*Lizzi - „Mama” intră, Valy - „Fifi” mârâie.*) Prea devreme, Valy. Las-o pe Lizzi să stea pe canapea la picioarele mele. (*Lizzi - „Mama” se execută. Valy - „Fifi” mârâie.*)

LIZZI-„MAMA”: De ce mârâie javra asta de fiecare dată când intru în biroul tău?

TATA: Nu-i javra. E cățelușă.

LIZZI-„MAMA”: Cățelușă! E o cățea ca toate cățelele!

TATA: Fifi, tu ești o cățea ordinară? (*Valy - „Fifi” mârâie agresiv.*) Sigur că nu! Ești o cățelușă încântătoare! Așa-i, Fifi? (*Valy - „Fifi” latră sonor.*) Ai auzit, scumpo?

LIZZI - „MAMA”: Cu atât mai regretabil!

TATA: Ce vrei să spui?

LIZZI - „MAMA”: Poate că te mai și iubește?

TATA: Nu văd: de ce n-ar trebui să mă iubească?

LIZZI - „MAMA”: Așa! Și pentru care merite, mă rog, trebuie să-ți poarte dragoste?

TATA: Pentru meritul de a fi un stăpân blând.

LIZZI - "MAMA": O mai mângâi, vasăzică?

VALY: Mai aveți nevoie de mine? Ca mă plictisesc...

LIZZI: Urmărește-mă, Valy! Și-ai să știi când reintri în rol.

LIZZI -,,"MAMA": Ia să văd ce mai citești... (*Întinde mâna să ia cartea , dar „Fifi” mârâie furios și Lizzi-,,Mama” sare speriată în picioare.*) Ar fi putut să mă muște!

TATA: Te-a mușcat ea vreodată? Fifi nu mușcă. Așa-i, cățelușo? (*Valy-,,Fifi” latră pașnic de trei ori.*) Bravo!

LIZZI -,,"MAMA": Așa! Laud-o! Poate ai s-o primești degrabă și în pat?!

TATA: Am să mă gândesc...

LIZZI -,,"MAMA": Cu mine nu dormi de peste douăzeci de ani!

TATA: Ziceai că vrei să dormi cu copiii.

LIZZI -,,"MAMA": Da! Cât erau micuți! Dar pe urmă? După ce-au crescut?

TATA: Spuneai că sforăi teribil.

LIZZI -,,"MAMA": Si, nu sforăi?

TATA: Sforăi.

LIZZI -,,"MAMA": Ei, vezi? De câte ori ți-am spus să mergi la vreun doctor să se uite dacă nu-ți crește ceva în nas? Ia stai așa, poate văd eu... (*Dă să se uite în nasul Tatei și atunci Valy-,,fifi” se repede spre Lizzi-,,Mama ”, lătrând violent.*)

TATA: Gata, Valy, am terminat.

VALY: Slavă Domnului!

LIZZI: De ce-am terminat, tati?

TATA: A dispărut motivul conflictului..

LIZZI: Care motiv?

TATA: Fifi.

LIZZI: Cum?

TATA: Maică-ta a înșfăcat-o și a aruncat-o pe fereastră...

GIGI (*se apropie*): Vrei să-ți citesc, tată?

TATA: Cum să nu?

GIGI: Mai întâi, câteva explicații. Cum crezi: care iubire e mai mistuitoare - prima, nevinovată, platonice, ori a doua, a treia etc.?

LIZZI: Oho! Câte iubiri poate avea omul, Gigi?

VALY: Câte îi dă Dumnezeu.

LIZZI: Poate necuratul. Mai degrabă, necuratul.
GIGI: Admiți, Lizzi, că dragostea e un dar al necuratului?
LIZZI: De ce nu?
GIGI: Mă înspăimânți cu filozofia ta păguboasă.
LIZZI: Dragostea are cea mai subtilă filozofie, Gigi. Nu-i așa, tati?
TATA: N-am răspuns la întrebarea lui Gigi... Care e mai mistuitoare, zici? Pe semne, dragostea lipsită de reciprocitate.
LIZZI: Bravo, tati!
VALY: De ce te bucuri?
LIZZI: Nu trebuie? Citește, Gigi. Dar ia-o de la început să audă și tati.
GIGI (*citește*):
Te iubesc așa de tare
Că-mi pierd pofta de mâncare!
Te iubesc atât de mult,
Că-mi pierd graiul, devin mut!
Ești al treilea meu amor
Până-n os, mistuitor!
Ești a treia mea iubire
Ce rămîne-n amintire...
Te iubeșc așa de tare,
Că n-am poftă de mâncare
Și-am slăbit, cad din picioare!
(*Îi scânteiază ochii de emoție.*) Ei, cum vi se pare?
VALY: De ce trebuia să revii la versul acela cu pofta de mâncare?
Repeți o minciună de două ori!
GIGI (*galben*): E minciună?!
VALY: Înfulceci cât șapte, nu văd?
GIGI: Aici nu contează, Valy, necesitățile stomacului, burții. Trebuie să simți focul meu lăuntric, zbuciumul sufletesc!...
LIZZI: Nu te consuma inutil, Gigi. Nu pricepe el în poezie.
VALY: Eu pu mă pricep în poezie? Ce-i aici de priceput?
LIZZI: E o ardere lăuntrică, Valy! Și n-o poate pricepe un bufon! Un simplu bufon.
TATA: Lizzi, ai un pic de tact...
LIZZI: Scuză-mă, Valy. Dar ce zici tu, tati, de versurile lui Gigi?

TATA: Sunt versuri aproape geniale...

LIZZI: Ai auzit, Valy? Să știi altă dată!

VALY: Dă-i tot înainte, Gigi! Când vei simți că te mistuie focul lăuntric, mimează pierderea poftei de mâncare și a graiului.

LIZZI: Uite, că ești veninos, Valy. Și nu-i în firea ta.

GIGI: Valy n-a luat niciodată în serios ocupațiile mele literare.
(*Se retrage lângă fereastră.*)

LIZZI: Am uitat, tati, să te întreb: nu-ți pare rău după Fifi?

TATA: Cum să nu-mi pară rău? Era o cățelușă atât de deșteaptă și curățică...

VALY: Poate confuzi ceva, tată? Amintește-ți bine; nu era cățel?

TATA: Cine, Fifi?

LIZZI: Fifi, tati, Fifi...

TATA: De ce ar fi trebuit să fie cățel?

LIZZI: Întrebăm și noi: de ce ar trebui s-o faci cățelușă?

VALY: Tatei nu-i convine.

TATA: Ce nu-mi convine, băiatuie?

VALY: Fifi să fie cățel.

LIZZI: Ai dreptate, Valy. Nu-i convine deloc.

TATA (*râde sec*): Mă luați peste picior, cinstiți boieri Dumneavoastră?

VALY: Nu, tată.

LIZZI: Vorbim serios.

TATA: Straniu...

LIZZI: Pentru noi e și mai straniu. Te pomenești că și servitoarea va suferi aceeași metamorfoză!

TATA: Ce metamorfoză?

VALY: Transformare magică.

TATA: Nu înțeleg despre ce vorbiți.

LIZZI: Doar n-ai să negi, tati, că-n tinerețe ați avut în casă o servitoare tânără și frumoasă?

TATA (*după pauză*): Cum să nu neg, dacă n-am avut-o?

LIZZI: Ai auzit, Valy?

VALY: Era și de așteptat!

LIZZI: Bine, tati. Și cam ce vârstă avea servitoarea aceea drăguță?

TATA: Era o bătrânică. O fi avut peste șaptezeci...

VALY: Auzi, soro?

LIZZI: Aud, Valy.

TATA: Am impresia că ați rămas uimiți.

LIZZI: Un pic uimiți, tati. Doar un pic.

TATA: De ce, fraților?

VALY (*pentru Lizzi*): Să țină în brațe o babă? A încurcat ceva mama...

LIZZI: Cine știe? Dar de ce a fost izgonită din casă, tati?

TATA: Nimeni n-a izgonit-o, Lizzi. A plecat singură. Era și bolnavă...

VALY: Dar scena aceea teribilă de gelozie?

LIZZI: Care ți-a făcut-o mama atunci când te-a surprins...

TATA: Mama voastră mi-a făcut o mulțime de scene. Nu știu la care vă referiți.

LIZZI: Nu te preface, tati. Nu suntem copii. O țineai pe servitoare în brațe... în birou...

TATA: O țineam pe servitoare, eu?! Lacheul o ținea pe ea!

VALY: Care lacheu, tată?!

TATA: Un vlăjgan ce mi se recomandase băiat orfan. Avea grijă și de corespondența mea...

LIZZI: Admirabil, tatii! Jucăm scena?

TATA: E decent oare? Dacă află maică-ta? Ea nu și-ar permite așa ceva...

VALY: Ne mai distrăm și noi.

LIZZI: N-o facem cu răutate. Nu suntem nici noi, tati, așa de proști să credem în toate scornelile voastre.

TATA: S-o facem și pe asta... Împarte rolurile, Lizzi.

LIZZI: Tati își joacă rolul lui. Eu voi fi Mama. Tu, Valy, îl vei juca pe lacheu.

TATA: În birou era și Fifi.

LIZZI: Gigi, vino-ncoace!

GIGI: V-am spus: sunt ocupat.

LIZZI: Ei, băiatule! Ai luat și tu elogiul tatei prea în serios.

GIGI: Nu mă preocupă teatrul vostru. Mă plictisește.

TATA: Vino, Gigi. Poezia se face în singurătate...

LIZZI: Auzi, frățiorule? Doar îți încredințăm un rol ușurel de tot.

GIGI: Ce rol?

LIZZI: Îl faci pe Fifi. Te întinzi pe podea și te uiți țintă în ochii mei:

când îi voi înălța în sus, latră, când îi voi coborî, mârâi. Asta-i tot.

GIGI: Valy latră și mârâie perfect.

VALY: Eu îl joc pe lacheu. Rol foarte dificil.

GIGI: Din câte am priceput, e un lacheu îndrăgostit de o doamnă. Îl pot juca eu. Am avut o istorie aproape asemănătoare.

LIZZI: Ce zici, Valy?

VALY: Accept cu plăcere.

Începe spectacolul.

GIGI-„LACHEUL”: De când am venit în casa Dumneavoastră, doamnă, nu mai am liniște!

LIZZI-„MAMA”: Așa? Și cine-ți tulbură liniștea?

GIGI-„LACHEUL”: Prezența Dumneavoastră, doamnă...

LIZZI-„MAMA”: Prezența mea? Curios... Curios...

GIGI-„LACHEUL”: Da, doamnă. Pot jura pe ochii din cap, dacă nu mă credeți!

LIZZI-„MAMA”: Dar de ce prezența mea ar trebui să te tulbure?

GIGI-„LACHEUL”: Pentru că sunteți frumoasă! În satul nostru n-am văzut nicio femeie ca Dumneavoastră!

LIZZI-„MAMA”: S-ar putea... Dar ce-ți place ție mai mult la mine?

GIGI-„LACHEUL”: Totul, doamnă. Absolut totul!

LIZZI-„MAMA”: Și totuși... Ar trebui să-ți placă ceva mai mult.

GIGI-„LACHEUL”: Îmi place mersul!

LIZZI-„MAMA”: Mersul?

GIGI-„LACHEUL”: Mi-i drag să mă uit cum pășiți prin casă.

LIZZI-„MAMA”: Și cum pășesc?

GIGI-„LACHEUL”: Ușor, ușor de tot. Parcă plutiți pe deasupra covoarelor!

LIZZI-„MAMA”: Vorbești frumos. Câte clase ai?

GIGI-„LACHEUL”: Șapte, doamnă. Mi-e rușine să recunosc...

LIZZI-„MAMA”: Să nu-ți fie rușine. Vorbești ca un poet.

GIGI-„LACHEUL”: Chiar sunt poet, doamnă! Mi-e rușine să recunosc, dar sunt...

LIZZI-„MAMA”: Compui și versuri? Curios... Îmi citești și mie ceva?

Valy-, *FIFI*”, pe podea, lângă divan, e gata să adoarmă.

GIGI-„LACHEUL”: Cu plăcere, doamnă! (*Citește cu pasiune versurile ce le cunoaștem.*)

LIZZI-„MAMA”: Norocoasă e duduia care te-a inspirat...

GIGI-„LACHEUL”: Scuzați, doamnă. Nu-i duduia. E o doamnă pe care o iubesc!

LIZZI-„MAMA: Și ea știe?

GIGI-„LACHEUL”: Nu știe. De aceea o iubesc cu disperare!

LIZZI-„MAMA”: Și de ce nu-i spui?

GIGI-„LACHEUL”: Nu îndrăznesc, doamnă. Mi-i stăpână... (*Pauză.*)

LIZZI-„MAMA”: Mi-e greu să răspund la dragostea ta mistuitoare. Am un soț pe care îl iubesc. Și-l respect.

GIGI-„LACHEUL”: Sunt în culmea disperării, doamnă!

LIZZI-„MAMA”: Văd că ești disperat. Și-mi este milă... (*După pauză.*) Aș putea să-ți permit doar niște lucruri, așa, ușurele...
Nu tremura... Stai în fotoliu. (*Gigi-„Lacheul” se execută.*) Și ai să mă ții câteva clipe pe genunchi... (*Caută cu ochii pe Valy care adormise.*) Valy... Să-ți fie rușine, Valy! Dormi?

VALY: Prea lung dialogul ăsta al vostru. M-a moleșit...

LIZZI: Fii atent aici și vezi ce trebuie să faci! (*Lizzi-„Mama” se așază pe genunchii „Lacheului”, dar sare imediat îndărăt, pentru că în același moment intră Tata, însoțit de lătratul înfuriat al lui Valy-„Fifi”.*)

TATA („Lacheului”): Mă! O ții pe genunchi?!

GIGI-„LACHEUL”: Da, domnule... Adică nu, domnule!

TATA: Te-ai coborât, dragă, într-atât, că te încurci cu un lacheu?!

LIZZI-„MAMA”: Nu pricep ce spui, dragule... Băiatul sta în fotoliu... Și eu ștergeam praful...

TATA: Și în momentul când ștergeai praful, ai căzut pe genunchii lacheului! Sărmana! Unde ți-i cârpa cu care ștergeai praful?

LIZZI-„MAMA” (*îi întinde o batistuță*): Poftim...

TATA: Sunt mișcat, scumpo! Te-ai decis să ștergi praful în biroul

soțului tău, pe care pretinzi că-l iubești și-l respecti, cu o batistuță de mătase! Bravo!

LIZZI -,„MAMA”>: Monstrule! Ai ascultat la ușă?!

TATA: N-am ascultat la ușă, iubito. Știu ce spui la toată lumea despre mine.

LIZZI -,„MAMA”>: Admirabil! Chiar așa îi spusei și lacheului despre tine.
(„Lacheului”:) Repetă!

GIGI -,„LACHEUL”>: Întocmai! Că-l iubiți și-l respectați!

TATA („Lacheului”): I-ai declarat c-o iubești?

GIGI -,„LACHEUL”>: I-am spus c-o iubesc ca pe mama mea, domnule, –
Dumnezeu s-o ierte...

TATA: Nu i-ai dedicat cumva și o poezie?

GIGI -,„LACHEUL”>: I-am dedicat-o unei domnișoare din satul meu. Doamnei
i- am citit-o...

TATA: ...spunându-i că-i dedicată ei! (*Râde.*)

GIGI -,„LACHEUL”>: Nu-i chiar așa, domnule...

TATA: Dar cum? Cum a fost?

GIGI -,„LACHEUL”>: I-am solicitat părerea despre poezie. Voiam să mă
încredințez dacă-i bună de ceva.

TATA: O sucești bine. Ai meșteșug la vorbă. Ce școală ai făcut?

GIGI -,„LACHEUL”>: Patru clase, domnule. Mi-e rușine să recunosc...

TATA: Las’ că nu ești tu într-atât de rușinos, de vreme ce mi-ai ținut
doamna în brațe!

LIZZI -,„MAMA”>: Aoleu! Uite ce inventează!

TATA („Lacheului”): Acum să-ți trag câteva palme ori să te izgonesc din
casă?

GIGI -,„LACHEUL”>: Să-mi trageți palme! Dacă merit...

TATA: Dacă meriți? N-a fost pusă asemenea condiție.

GIGI -,„LACHEUL”>: N-a fost, domnule...

TATA: Atunci să aud: să-ți trag palme ori să te izgonesc?

GIGI -,„LACHEUL”>: Palme! Palme, domnule!

TATA: Prea bine! (*Îi trage palme.*)

GIGI: De ce dai, tată?

TATA: Așa-i la teatru!

VALY: Mai este?

LIZZI: Mai e, Valy, mai e!
VALY: Mi-e somn...
LIZZI: Pentru că nu trăiești tragicul situației! Dă-i drumul, tati!
TATA (*reintră în rol*): Tu ce pedeapsă ai merita, scumpo?
GIGI (*iese din joc*): Eu sunt liber...
TATA: N-aud răspunsul, dnă!
LIZZI-„MAMA” : Nu răspund la întrebări bizare.
TATA: Am motive și pentru divorț.
LIZZI-„MAMA” : Aoleu, dragule! Judeci ca un copil. (*Se apropie de el. Valy-„Fifi” mârâie.*) Izgonește javra asta, că mă-nfurii!
TATA: Nu-i javră. E cățelușă.
VALY: Revenim la scena veche?
LIZZI-„MAMA” : Ce nerăbdător esti, Valy! Așteaptă să vezi. (*Reintră în rol.*) Mi-ai mai explicat că-i de sexul meu, iubitul.
Doresc să nu-și arate colții când mă apropii de tine.
TATA: Fifi îți ocrotește demnitatea, doamnă.
LIZZI -,„MAMA” : Îmi ocrotește demnitatea? (*Râde amar.*) În ce mod mi-o ocrotește? Te rog să-mi spui.
TATA: Nu-ți permite să te apropii de mine. Dacă te-aș îmbrânci, te-ai simți mai bine?.
LIZZI-„MAMA” : Să mă îmbrâncești?! Doar nu ești monstru!
TATA: Sunt, draga mea. M-ai făcut tu. N-am fost, dar sunt. Sunt din ce în ce tot mai mare monstru!
GIGI: Mi-e foame! Termină, tată. Să mâncăm ceva.
LIZZI: Ce nesimțit ești, poetule!
VALY (*se ridică*): Cred și eu că-i destul. Zău că-i destul, Lizzi! Să bem măcar ceva... Cum se poate, tată, să n-ai nimic de mâncare? Stai flămând?
TATA: Iau masa la o cantină muncitorească, băiatule.
GIGI: E mai bine? Când gătea mama, făceai nazuri.
TATA: Nu primesc reproșul. N-am fost pretențios niciodată la bucate.

Valy toarnă. Toți beau.

LIZZI: În schimb, când vă pregăteți să plecați la teatru, era mare tâmbălău. Nu-ți plăceau rochiile mamei.

TATA: Rochiile erau frumoase, dar nu erau pentru teatru.

Replicile celor trei frați devin din ce în ce mai violente, tempoul, mai grăbit și intensitatea vocilor, mai sporită.

VALY: Te scotea din sărite rochia cea albăstră cu dantelă aibă.

GIGI: Cea neagră cu dantelă la piept.

LIZZI: Ce știi tu? Erai mic.

GIGI: Eram mic, dar țin minte mai bine decât voi!

VALY: Taci, Gigi! Mama n-avea rochii negre.

GIGI: Ba avea! Spune-le, tată.

LIZZI: Lui tati îi plăcea una verde, decoltată.

VALY: Care rochie verde? Nu purta mama rochie verde!

LIZZI: Tu știi mai bine? Comedie!

VALY: Verde nu purta!

LIZZI: Ba purta!

VALY: Intreabă-1 pe tata.

GIGI: Cel mai tare se irita mama când tata o grăbea să iasă la ora fixă.

VALY: Unde să iasă? Când?

GIGI: Când se duceau la teatru.

LIZZI: Mamei nu i-au plăcut niciodată orele fixe.

TATA: Mama voastră v-a oferit întotdeauna exemple îngrozitoare de nepunctualitate.

LIZZI: N-o vorbi de rău, tati.

GIGI: Tatei îi plăcea să iasă la ora 18:00, fără un sfert.

VALY: Aiurea! La 18:00 fix.

GIGI: Turba când mama se reținea până la ora 18:00 fix!

LIZZI: Vorbești prostii. Până la ora 18:00 și zece! Teatrul era la cincizeci de pași.

VALY: Care cincizeci de pași? Jur că sunt peste cinci sute!

GIGI: Cinci sute? N-au de unde să fie!

VAIY: Dacă socoți bine, pot fi și o mie. Ba chiar și două!

LIZZI: Ce contează distanța? Mama ieșea la 18:00 și zece.

VALY: Ba la 18:00 fix!
GIGI (*lui Valy*): De tata spuneai că pleca la 18:00 fix!
VALY: Și mama tot la 18:00 fix!
LIZZI: Mama făcea alergie de la orele fixe!
VALY: Ba nu făcea!
GIGI: Și făcea! Și nu făcea!
VALY: Taci, mă!
GIGI: Taci tu!
LIZZI: Tăceți amândoi!
VALY (*lui Lizzi*): Taci!
GIGI (*lui Lizzi*): Taci!
LIZZI: Nu vreau!
VALY: Ai să vrei!
GIGI (*lui Lizzi*): Numaidecât!
VALY: Numaidecât!

*Pauză. Pe parcursul acestui duel verbal, Tata a stat
aplecat deasupra unui caiet.*

VALY: Ce faci acolo, tată?
TATA: Scriu memorii.
VALY: Auziți? Scrie memorii.
GIGI: Eu am moștenit darul scrisului de la tata.
LIZZI: Vom fi și noi în memoriile tale, tati?
TATA: Încă n-am ajuns la voi, cinstiți boieri Dumneavoastră.
LIZZI: Dar ai să ajungi?
TATA: Dacă nu mor...
GIGI: Ce-i cu tine, tată? Vorbești iar de moarte?
VALY: Dă-o naibii de moarte! Ești încă foarte tânăr.
LIZZI: Tati are timp să se mai însoare.
VALY: Însoară-te, tată. E plictisitor să trăiești singur.
LIZZI: Pe urmă se însoară și Valy.
VALY: Eu pot să mai aștept. Am timp destul.
LIZZI: Nu-mi place mie dispoziția ta. Nu-mi place deloc, tati.
VALY: Omul dacă se gândește la moarte, nu-i a bine.
LIZZI: Sigur că nu-i a bine. Dacă individul e preocupat de gândul

morții, într-un fel și-o dorește...

VALY: Nu vorbi prostii, Lizzi! *{Tatei:}* Revino-ți, tati. Starea asta de spirit a ta ne îngrijorează.

GIGI: Ne înspăimântă! Trăiești numai cu amintiri uârte, așa? *(Tata consimte prin mișcarea capului.)* Gonește-le!

LIZZI: Ce naiba, tati, nu poți face un efort?

GIGI: Ești bărbat doar!

LIZZI: Concentrează-te!

GIGI: Mobilizează-te!

VALY: Sărmanul tată...

LIZZI: Iarăși te lamentezi, Valy? Încetează, te rog! *(Tatei:)* Ne dădeai mereu povețe să fim stoici...

VALY: ... incoreptibili!

LIZZI: ... virtuosi!...

GIGI: ...curajoși!...

LIZZI: Dar tu ce faci acum? Nu poți depăși o stare ticăloasă de depresiune?

GIGI: Nu se pricepe ce trebuie să facă.

VALY: Taci, băiatule.

LIZZI: Are dreptate Gigi. *(Tatei:)* Îți mai lămurim o dată, tati: în locul amintirilor înnegurate, cheamă-le pe cele luminoase

TATA: Nu pot...

GIGI: Încearcă, tată. Trebuie să poți. Să-l lăsăm să se concentreze!

Toți înțepenesc. Pauză lungă.

LIZZI: Ce e, tati? Le-ai gonit?

TATA: Și cu ce rămân atunci?

LIZZI: Cu amintirile frumoase, tati!

GIGI: Iartă-mă, tată, dar ești un neputincios.

LIZZI: Ai dreptate, Gigi. N-are niciun gram de voință. *(Tatei:)* Să nu cunoști tu dulceața întârziată, unică a amintirilor frumoase? Nu pot să cred!

GIGI: Acel dar dumnezeiesc ce-ți încălzește bătrânețile?

LIZZI: Să nu știi tu măcar...

GIGI: ... ce-i ispita?

LIZZI: Nu încurca lucrurile, Gigi!

GIGI: De ce le încurc?

LIZZI: N-are nimic ispita cu amintirile ce-l ocolesc pe tata. (*Tatei:*) Ce Dumnezeu, tati: nu te-ai căsătorit din dragoste? Unde-ți sunt amintirile din tinerețe? (*Pauză.*) De ce taci? Desigur, cel mai ușor lucru e să taci.

GIGI: Nici eu nu te înțeleg, tată. Nu puteai tu să mai ai o dragoste? Eu până acum am avut trei, și toate palpitate!

VALY: Bietul tată...

LIZZI (lui Valy): N-are nevoie de compasiunea ta! Mai bine i-ai da un sfat.

GIGI: Ți-ai găsit cine să-i dea! Lasă-l să joace încă o dată pantomima ceea, că nu prea am înțeles-o...

LIZZI: Joac-o, Valy, poate lui tati o să-i placă...

VALY: Nu sunt sigur că are să-l înveselească, dar... S-o joc, tată? (*Tata dă din cap afirmativ.*) Bine. Dar fiți atenți. E o scenă fină. Întâmplarea are loc în apa unui râu. Auzi, tată? Râul vieții noastre încântătoare și stupide. Un ins se scaldă foarte fericit. (*Demonstrează.*) Apă are destulă, caldă, mângâietoare. Însă individul totuși nu e mulțumit. Caută un loc mai bun. Caută, caută!... Priviți atent! Ah, apa-i caldă, limpede ca lacrima – se văd degetele picioarelor, ca-ntr-o oglindă luminată de soare! Dar inima! Inima bate cu voluptate, ca-n prima zi a zămislirii Raiului! Însă individul nu e mulțumit! Caută, caută loc mai bun! Dar locuri mai bune în râul acela nu sunt și nici nu pot fi! Iar el nu se lasă! Apa aceea străvezie și sclipitoare i-a ajuns până la inimă, până la lumina ochilor, dar el... continuă să caute! Și, când a simțit, cu un instinct rece, tremurat, a simțit că iată-iată va ajunge la locul acela râvnit cu atâta patimă și nebunie..., nenorocitul a început să alunece în abis... Îngrozitor se deapănă clipele fatale... (*Ilustrează pantomimic scena sfârșitului inevitabil. Termină.*) Ei, cum ți s-a părut, tată? (*Privirea Tatei e absentă și grea.*) Lizzi, nu l-am supărat cumva? Ce are?

LIZZI: Ești un bleg, Valy.

VALY: Gigi, o auzi? Mă insultă! De ce mă insultă ea, Gigi?

GIGI: Ești o secătură, Valy.

VALY: Mă insultați amândoi?! (*Lizzi și Gigi tac cu ochii în pământ.*)
Poate am jucat-o mai puțin reușit? V-am spus când eram la mama: e o scenă complicată. E o scenă subtilă. Dacă ați observat bine, e compusă din trei părți. Am să vă explic și mă veți înțelege. Prima parte a scenei îl reprezintă pe individ mulțumit. Fericit chiar. Apa caldă și limpede îi amintește câtă sănătate tăinuiește corpul său și câtă împăcare – sufletul. Aveți pretenții față de modul cum am jucat-o? Ei, poate gesturile, mișcărilor mele n-au fost atât de expresive pentru a exterioriza acea stare de euforie a individului. Poate, nu zic ba. În fine. Partea a doua a fost ceva mai complicată, ce să-i faci: individul nu s-a mulțumit cu ce-i hărăzise Dumnezeu, cu apa aceea ce-i întinerea simțurile...

LIZZI: Ești într-adevăr un bleg, Valy.

GIGI: E o secătură.

VALY: De ce sunteți nemulțumiți. Lizzi? N-am fost destul de explicit? Destul de convingător? Sau, poate, am exagerat insistența cu care individul îl caută pe dracul? Se prea poate. Dar gândiți-vă bine. Gigi, băiatule, tocmai ție să-ți explic rolul hiperbolei? Cum altfel aș motiva logic inevitabilitatea înecului? Hai, spune! Taci? Taci, pentru că înțelegi că am dreptate. Nu-i așa, Lizzi?

LIZZI: Ești un mare bleg, Valy.

GIGI: E o secătură.

VALY: Insultați-mă dacă vă face plăcere, dar eu îmi respect meseria! Și caut să joc cum pot și eu mai bine.

TATA (*de pe cealaltă lume*): Nu-l mai insultați. Lăsați-l să vorbească...

VALY: Mulțumesc, tată, că măcar tu mă înțelegi. După cum spuneam: a doua parte a scenei a fost cam exagerată, poate prea întinsă, recunosc, dar... finalul? Nici finalul nu v-a plăcut? Aici n-am întrecut nici un pic măsura! Dimpotrivă, am făcut un joc normal. Da, da. Cât se poate de normal. N-ați văzut câte convulsii a avut nenorocitul până s-a înecat? Și n-ar trebui să se zbată atâta! Eu l-am lăsat un pic mai mult să trăiască! Ba ce zic eu „un pic”? L-am lăsat mult de tot! Spune și tu, Lizzi, dacă nu-i așa? Ești fată deșteaptă – spune!

TATA: Zici că l-ai lăsat mult de tot? De ce trebuia, Valy? (*Râde stupid.*)
De ce trebuia să-l lași? (*Continuă să râdă jalnic.*)
LIZZI: Ești mai bleg decât noi, Valy! (*Râde, smiorcându-se.*)
GIGI: Ai dreptate, Lizzi. Și mai mare secătură. (*Râde și el smiorcând.*)

*Și numai Valy pare să plângă sincer.
Cum poate plânge un bufon.*

S f â r ș i t